

Νά τουφέκια μιά φορά,
 ποῦ μᾶς ἔδιναν φτερά,
 ποῦ ἔψυνοσαν πέρα πέρα
 ἔλη νόκτα κι ἔλη μέρα
 τὸν ἀντίλαλο φαρᾶγγων, παισιῶν καὶ βουῶν,
 ὅπου ἔβρόντησε μεγάλος ὁ Θεὸς τῶν κεραυνῶν.

Νά τουφέκια γιὰ καμάρι,
 δοξασιμένα ἴσθιν αἰῶνα,
 ὅπου κάνουν Ἡγεμόνα
 γῆς Ἑλληνικῆς βλαστάρι.

Γύρω ἴσθὰ τουφέκια σκίρτα
 καὶ στεφάνωστα μὲ μύρτα,
 φούκτωσέ τα μὲς ἴσθὰ φοῦκτα τοῦ μεγάλου σου χεριοῦ,
 πάρε σπῖτες ἀπ' τὰ μάτια καθενὸς παλληκαριοῦ.

Ἄφησες τὴν γῆν τῶν χαύνων
 καὶ τῶν λόγων τῶν ἀρήτων,
 καὶ πατεῖς βουὰ Κουρήτων
 καὶ Θεῶν τερπικεραυνῶν.

Ἐμπροστά σου δάφναις στρώνει κάθε Κρητικὸς ὀπλίτης,
 πάρε μίτον Ἀριάδνης ἴσθιν Λαβύρινθον τῆς Κρήτης,
 νέκρωσε μὲ πῦθος λαύρους
 νέων χρόνων φωτεινῶν
 μαύρου μίσους Μινωταύρους
 σὰν Θησεύς τῶν Ἀθηνῶν.

Ὅλοι νᾶναι σύμβουλοι σου καὶ πιστοὶ σου δορυφόροι,
 κάτω κι ἔπλα καὶ μαχαίρισα,
 τῆς ἀρχαίας Πασιφάτης σὲ προσμέν' ἡ θεία κόρη
 μὲ τὸν μίτον εἰς τὰ χέρια.

Πέστε το μὲ τὰ λαγοῦτα, πέστε το μὲ τὰ βιολιὰ
 πῶς Διοικητῆς μᾶς ἔλθε τὸ παιδί τοῦ Βασιλεῖα.

**Τραγουδάκι χαρωπὸ
 μὲ τὸν ἴδιο τὸν σκοπὸ.**

Θυμηθῆτε, πατριῶται,
 τί κακὸ μεγάλο τότε,
 θυμηθῆτε τί μανία, θυμηθῆτε τί καμίσι
 πολεμάρχων μυθικῶν,
 σὰν μᾶς εἶπαν πῶς ὁ Πρίγκηψ δίχως πόλεμο θὰ γίνῃ
 Ἄρμιστῆς τῶν Κρητικῶν.

Ἦψιστε Θεὲ, τί θρήνος
 καὶ λυσσώδης κοπετός! . . .
 ἔχι φώναζε κι ἐκεῖνος,
 ἔχι φώναζε κι αὐτός.

Μὲ πολέμων ἀμανέδες
 βούζαν οἱ καφρενέδες,
 ἔχι, θέλομε τὴν Κρήτη νὰ γενῆ δικό μας κτήμα
 μονοῦ καὶ παραχρήμα.

Βρὲ τί λέτε; ἔλεγον ἄλλοι, δὲν μᾶς φθάν' ἡ Κρήτη μόνον,
 πρέπει τώρα νὰ μᾶς δώσουν καὶ τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Κι ἄλλοι ἔλεγον μὲ μανία
 καὶ πολεμικὸ μεράκι:
 «μόνο τὴν Μακεδονία;
 νὰ μᾶς δώσουν καὶ τὴν Θράκη».

Κι ἄλλοι σκούζανε παρῆκει
 μὲ Σταυραετοῦ φακίολι:
 «κᾶν μᾶς δίνουν καὶ τὴν Πόλι,
 κᾶν ἀνοίγομε τουφέκια».

Θυμηθῆτε, πατριῶται,
 τί κακὸ μεγάλο τότε,
 ἔχι φώναζε κι ἐγὼ
 κι ἔκανα τὸν Στρατηγὸ.

Κι ἔλθε Βαγριανὴ Δευτέρα,
 Θεωρῆς μὲ τὴν μαχαίρα,
 κι ἔλθε τῶν Βαγριῶν ἡ Τρίτη,
 σφοδρῆλια σου, Χαμίτη,
 κι ἔλθε τῶν Βαγριῶν Τετάρτη,
 τί προσμένεις, Μπωναπάρτη;

Μὰ κι ἡ Πέμπτη ζημερόνει
 κι ὁ Παπποῦς παρακοροῖνει,
 φθάνει κι ἡ Παρασκευὴ,
 μᾶρς τοῦ λὲν οἱ παλαβοὶ,
 ἔφθασε καὶ τὸ Σάββατο,
 χάος ἔλα κι ἄνω κάτω,
 νάσου κι ἡ Κυριακὴ,
 φύγ' ἔδω καὶ φύγ' ἐκεῖ.

Κι ὕστερα ζουρλομανδύας
 καὶ ἴσθ' στόμα μουχαλιέρα,
 κι ἄνω σχῶμεν τὰς καρδιὰς
 ἴσθιν οὐράνιον πατέρα.

Κι ὕστερα βαρὸ σαμάρι
 καὶ σπαλιτάσι μὲ τὸ φταῖρι,
 κι ὕστερα μαζὰ καὶ γνῶσις,
 σύμμαχοι μὲ τὴν Τουρκιά,
 καὶ μουγγαῖς διοργανώσις
 καὶ μὲ ρήγανη κουκιά.

**Ἦδη μετὰ χαρᾶς
 μετὰ παραφορᾶς.**

Ἄχ! πῶς ἤθελα ἴσθ' ἴδῃς νὰ πετάξω τὸ βουῦν,
 ποῦθγαλε τὸν κεραυνὸν,
 καὶ μονᾶχος μὲς ἴσθ'ος πάγους καὶ ἴσθ'ος ἑμβρους τοῦς
 [ραγδαίους
 πρῶτ' βραδύ ν' ἀντικρύξω τοῦς Δακτύλους τοῦς Ἰδαίους,
 ποῦ μεγαλώσαν μιά μέρα
 τὸν Ὀλύμπιον πατέρα.